

HET ROSIE EFFECT

IN MAKKELIJKE TAAL

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren | Lezen voor Iedereen

eenvoudigcommuniceren.nl | lezenvooriedereen.be

Voor meer informatie over *Leeslicht*: leeslicht.nl

Deze uitgave is een bewerking van *Het Rosie Effect* van Graeme Simsion, gepubliceerd door Uitgeverij Luitingh Sijthoff (Amsterdam, 2014).

Bewerking in eenvoudig Nederlands: Jet Doedel

Redactie en vormgeving: Eenvoudig Communiceren

Coverbeeld: Shutterstock

Foto auteur: © Lachlan Woods

Druk: Easy-to-Read Publications

© 2020 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 8696 537 3

NUR 286

HET ROSIE EFFECT

Graeme Simson

IN MAKKELIJKE TAAL

leeslicht

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

Over dit boek

Het Rosie Effect gaat over Don Tillman. Don is een bijzondere man. Hij heeft vaste gewoontes. En hij deelt zijn tijd tot op de minuut in. Hij is heel slim. Maar de emoties van anderen begrijpt hij vaak niet. Don is getrouwd met Rosie. Ze zijn erg verschillend. Toch hebben ze het heel goed samen. Maar dan zegt Rosie: 'Ik moet je wat vertellen ...'

Het Rosie Effect is geschreven door de Australische Graeme Simsion. Het boek is een vervolg op *Het Rosie Project*. Hierin lees je over de zoektocht van Don naar een vrouw die bij hem past. Je kunt de twee boeken los van elkaar lezen.

Ben je benieuwd hoe Don en Rosie elkaar ontmoet hebben? Lees dan *Het Rosie Project*. Verkrijgbaar in makkelijke taal via eenvoudigcommuniceren.nl.

Het Rosie Effect

Vandaag is het vrijdag. Op vrijdagavond drinken Rosie en ik meestal wijn. Maar vandaag heeft Rosie twee glazen sinaasappelsap klaargezet. Dat is vreemd. Want op vrijdag drinken we nooit sinaasappelsap.

Rosie is mijn vrouw. We zijn bijna een jaar getrouwd. We komen uit Australië, maar nu wonen we in New York. Ik werk als professor bij de universiteit. Rosie studeert geneeskunde. En ze is bezig met haar proefschrift voor psychologie. Rosie en ik zijn heel verschillend. Ik kwam naar New York met twee kleine tassen, Rosie met vier grote koffers. Rosie kocht veel spullen voor ons nieuwe huis. Nu staat het huis vol planten en overbodige meubels. Maar toch passen we heel goed bij elkaar.

Vroeger gebruikte ik een uitgebreid Schema voor Eten en Drinken. Daarin stonden alle boodschappen en maaltijden voor de hele week. Zo'n schema heeft veel voordelen. Boodschappen doen gaat sneller. Je kunt makkelijk een voorraad aanleggen. En je verspilt minder eten.

Maar Rosie houdt niet van schema's. Rosie houdt van spontane dingen. Dus we hebben het Schema voor Eten en Drinken afgeschaft.

Alleen de vaste dagen voor wijn zijn gebleven. Vrijdag en zaterdag zijn logische dagen voor alcohol. Dan hoeven we de volgende dag niet te werken. We kunnen uitslapen, en met elkaar vrijen.

Seks mag van Rosie ook niet volgens een vast schema. Seks moet spontaan gebeuren. Toch zie ik een duidelijk patroon in ons seksleven. Rosie en ik vrijen meestal 's ochtends. Dan haal ik eerst muffins met bosbessen bij de bakker. We drinken koffie in bed. En dan hebben we seks.

Maar vandaag is het dus vrijdag. Ik heb een fles wijn in de koelkast gezet. En verse oesters gekocht op de markt. Maar sinaasappelsap past niet bij wijn. En ook niet bij oesters. En juist vandaag heb ik behoefte aan alcohol. Ik heb namelijk een moeilijke week achter de rug. Want er zijn twee lastige dingen gebeurd:

- 1 Onze flat heeft een wasruimte in de kelder. Daar doen alle bewoners de was. Een van de bewoners heet Jerome. Deze week heeft Jerome zijn paarse kleding stiekem bij onze witte was gedaan. Nu hebben mijn witte overhemden paarse vlekken. En Rosies onderbroeken ook. Ik vind paarse vlekken niet erg. Maar Rosie wel. Ze heeft geklaagd bij Jerome.

Toen zei Jerome tegen Rosie: 'Je kunt de tering krijgen.'

- 2 De tweede gebeurtenis is veel erger. Mijn vrienden Gene en Claudia gaan scheiden. Gene is het hoofd van de afdeling psychologie op de universiteit in Australië. Hij gaat vaak vreemd. Dat doet hij voor zijn project; hij wil seks met vrouwen uit zoveel mogelijk landen. Op zijn kantoor hangt een wereldkaart waarin veel punaises geprikt zijn. Elke punaise betekent seks met een vrouw. Claudia heeft dat ontdekt en daarom gaan ze nu scheiden. 'Claudia heeft me uit huis gezet,' zei Gene aan telefoon. 'Misschien kom ik wel naar New York.' Een goed idee, vond ik. Dus ik heb een tijdelijke baan voor Gene geregeld bij mij op de universiteit. En hij kan bij ons logeren.

Dat laatste weet Rosie nog niet. Ik ga het haar zo vertellen.

Rosie houdt van verrassingen. Maar waarschijnlijk niet van deze verrassing. Want Rosie vindt Gene niet zo leuk. Hij is de begeleider van haar proefschrift. Maar ze vindt hem geen goede wetenschapper. Ze vindt zijn project met vrouwen stom. En vreemdgaan vindt ze ook stom.

Ik haal een fles wodka uit de keuken. Ik doe een flinke scheut wodka in de glazen sinaasappelsap.

Ik neem alvast een grote slok.

Dan komt Rosie binnen. Ze geeft me een zoen.

Ze pakt haar glas en houdt het omhoog.

‘Proost’, zegt ze dan. ‘We hebben iets te vieren.’

Rosie neemt een slok uit haar glas. Maar dan gaat het mis. Ze springt op en spuugt het sap uit.

‘Wat heb je in mijn glas gedaan?’, roept ze.

‘Wodka’, zeg ik. ‘Wat wilde je vieren?’

‘Don, we zijn zwanger.’

*

We zijn zwanger, zegt Rosie. Maar dat kan eigenlijk niet.

- 1 Alleen vrouwen kunnen zwanger worden. Ik ben geen vrouw. Dus ‘we’ zijn niet zwanger.
- 2 Rosie slikt de pil.
- 3 We hebben geen zwangerschap gepland. Je moet eerst over een zwangerschap praten. De voordelen en nadelen afwegen. Een plan van aanpak maken. Dat hebben wij allemaal niet gedaan.

Mijn hersens kunnen al deze informatie niet meteen verwerken. Dat betekent in mijn geval: paniek.

Om precies te zijn: een enorme, vreselijke aanval van paniek. Zonder iets te zeggen ren ik de deur uit, de lift in. Ik wacht tot de liftdeuren dicht zijn. Dan begin ik te schreeuwen. Ik stamp op de grond. Ik bonk met mijn vuisten op de wanden. Ik vergeet helemaal om op het knopje van de lift te drukken.

Ergens in het gebouw drukt iemand wel op het knopje. Het is Jerome, in de wasruimte. In de kelder gaat de liftdeur weer open. Tegenover me staat Jerome in een paars T-shirt. Waarschijnlijk schrikt hij van mij. Misschien is hij bang voor me, want hij heeft Rosie beledigd. Misschien denkt Jerome dat ik hem wil aanvallen. Hij doet zijn arm omhoog. Ik reageer zonder na te denken. Ik grijp zijn arm. Jerome knalt tegen de wand van de lift. Hij wil me slaan. Ik buk net op tijd.

Dan rent Jerome weg, de trap op. Ik ren ook naar buiten. Maar waar kan ik naartoe? Eerst ren ik een stukje achter Jerome aan. Hij kijkt steeds bang achterom. Maar ineens weet ik het: ik ga naar Dave en Sonia.

Dave en Sonia zijn mijn vrienden. Ik heb Dave ontmoet bij een honkbalwedstrijd. Ik was toen voor het eerst met Rosie in New York. Nu zie ik Dave één avond per week. Die avond noemen we 'mannenavond'. Dan eten we pizza of hamburgers.

We praten altijd over honkbal en over het huwelijk. En over het installeren van koelsystemen. Dat is Dave's werk. Hij werkt heel hard, maar hij maakt zich toch altijd zorgen over geld.

Dave is getrouwd met Sonia. Sonia is accountant. Ze is heel knap. Dat maakt Dave onzeker. Misschien wil Sonia liever een rijkere man. Of een knappere man.

Dave en Sonia krijgen ook een kind. Dat willen ze al vijf jaar. Eindelijk is Sonia nu zwanger.

Na 25 minuten rennen ben ik bij Dave en Sonia. De paniek is gezakt. Nu voel ik vooral wanhoop. Ik ben thuis gewoon de deur uitgerend. Rosie vindt dat waarschijnlijk vreemd. En zo'n vreemde man wordt de vader van haar kind.

Ik bel aan. Dave doet open.

'Er is een ramp gebeurd', zeg ik.

'Kom binnen', zegt Dave.

'Wat is er aan de hand?', vraagt Sonia.

'Ik heb een aanval van paniek gehad', zeg ik.

'Is Rosie oké?', vraagt Sonia.

'Ik hoop het.'

Sonia pakt de telefoon. In de keuken belt ze Rosie.

Na twee minuten komt ze terug.

'Gefeliciteerd!', zegt ze blij. 'Rosie is zwanger.'

‘Wat?’, zegt Dave. ‘Dat is geweldig!’

Dave slaat zijn arm om mijn schouder. Ik verstijf.

Ik vind het niet fijn als mensen me aanraken.

Gelukkig duurt het niet lang.

Sonia geeft mij de telefoon.

‘Don?’, zegt Rosie. ‘Alles goed?’

‘Nu weer wel’, zeg ik.

‘Sorry. Ik had je niet zo moeten verrassen. Kom je naar huis? Dan praten we erover.’

Blijkbaar heeft Rosie niets gemerkt van mijn paniek in de lift. Ik ben heel opgelucht. Om 21:27 uur ben ik weer thuis. Rosie houdt me vast. Bij haar vind ik dat wel fijn.

Alles is weer goed. Tenminste, bijna alles. Ik heb nog niets verteld over Gene.

*

De volgende ochtend wil ik muffins met bosbessen halen bij de bakker. En koffiedrinken in bed. Maar Rosie is misselijk. Ze gaat naar de badkamer.

‘Misselijkheid is normaal tijdens een zwangerschap’, zeg ik. ‘Je lichaam beschermt je tegen schadelijke stoffen.’

Rosie zegt niets. Ze leunt met haar handen op de wasbak.

‘Neem maar geen medicijnen tegen misselijkheid’, ga ik verder. ‘Die kunnen de baby misvormen.’

Dit lijkt mij nuttige informatie. Maar Rosie smijt de deur van de badkamer dicht. Ik doe de deur weer open.

‘Hoe lang ben je al zwanger?’, vraag ik.

‘Drie weken’, zegt ze.

‘Heb je in die tijd alcohol gedronken?’

‘Niet veel.’

Kijk, dat gebeurt er dus zonder planning. Niet veel is wel een beetje.

‘En gerookt?’, vraag ik. ‘Of geblowd?’

‘Nee, Don. Ik heb niet gerookt of geblowd. Je kunt je beter druk maken over cortisol.’

‘Cortisol? Hoezo?’

‘Ik word gestrest van jou. Bij stress maakt je lichaam een stofje aan, cortisol. Dat is slecht voor de baby. Bij te veel cortisol kan de baby later depressief worden. Dus je moet onthouden: Rosie mag niet gestrest raken.’

‘Duidelijk’, zeg ik. ‘Maar hoe kon je zwanger worden? Je slikt toch de pil?’

‘Die ben ik blijkbaar vergeten.’

Ongelooflijk. De pil slikken is heel simpel. Alle pillen voor één maand zitten in een strip. Bij elke pil staat de dag van de week. Dat is een eenvoudig systeem. En Rosie is een intelligente vrouw.

‘Hoe kan dat?’, vraag ik.